Mladá žena několikrát pokývala hlavou a odběhla do chodby.

„Ale, slečno Addertonová, paní Symondsová si ten krém objednala speciálně proto, že ho má vikář rád," upozornila ji paní Dibbleová a mačkala si nervózně ruce.

„Otec Bilson se bude muset spokojit s jiným moučníkem," odtušila Stella. V duchu si procházela seznam receptů a snažila se vymyslet, co zvládne se čtyřmi vejci, trochou mléka a skoro ničím dalším.

„Půjdu to říct paní Symondsové," povzdechla si paní Dibbleová.

„To udělejte," řekla Stella vzdalujícím se zádům hospodyně. Věděla, že to vyvolá u její zaměstnavatelky nevoli. Ne že by se od ní Stella poslední dobou dočkala něčeho jiného.

Paní Georgeová ukázala na druhou pomocnici. „Slečno Parkerová, běžte se podívat na slečnu Grantovou."

Vyšší dívka odložila nůž a vyběhla z místnosti.

Když osaměly, začala paní Georgeová: „Slečno Addertonová."

Stella zvedla ruce. „Omlouvám se, že jsem to děvče rozrušila. Omluvím se jí."

„Musíme se o tohle zařízení dělit, i když je to tu stísněné."

„Nebylo by, kdybyste tu udržovala větší pořádek," odsekla Stella a přejela pohledem po pracovní desce pokryté oloupanými kousky mrkve.

Než si stačila rýpnout ještě víc, zastavilo ji zaklepání na dveře kuchyně. Došla k nim, rozrazila je a ztuhla. Stála před ní její sestra Joan a synovec Bobby.

„Nazdar, Estrello," oslovila ji Joan dětskou přezdívkou, kterou používala vždycky, když po ní něco chtěla.

„Co tu děláš, Joanie?" zeptala se Stella a prohlížela si Joanin tmavě modrý vlněný plášť se širokými černými plstěnými klopami, který hezky zvýrazňoval její krémovou pleť a sytě kaštanové vlasy. Našikmo na temeni jí seděl pěkný černý klobouček, který na ní Stella naposledy viděla na pohřbu jejího manžela. Její rtěnka měla jasně rumělkovou barvu, trochu moc zářivou.

„Nepozveš nás dál? Mrzne." Když se Stella nepohnula, položila Joan ruku Bobbymu na hlavu. „Nechceš přece, aby tvůj synovec v té zimě prochladl k smrti, že ne?"

Stella uhnula ze dveří.

„Páni, máš tu ale krásnou velkou kuchyň," řekla Joan, rozhlížela se, pokývla na pozdrav paní Georgeové a pomocnicím, které se mezitím připlížily zpátky.

„Není moje. Jak to, že nejsi v Bristolu?" Stella pohlédla k Joanině ruce, v níž svírala malý omlácený hnědý kufřík. „A proč máš zavazadlo?"

Joan se zatvářila kajícně. „Budeš se na mě zlobit."

„Co jsi provedla?"

„Já ti prostě nechtěla psát, abys mě neodmítla –"

„Joan…" znělo to varovně.

Joan se nadechla. „Potřebuju, aby sis vzala Bobbyho."

Stella zamrkala. „Co prosím?"

„Svého synovce. Potřebuju, aby sis ho vzala k sobě. Zase se začalo bombardovat," vysvětlovala Joan.

„Tak se evakuuj jako na začátku války," poradila jí Stella.

„Mám teď práci v muniční továrně. Jsem důležitý pracovník."

To byla pro Stellu novinka. Joan se vždycky práci vyhýbala jako vyrážeč, ale možná to platilo jen do té doby, než její manžel zemřel.

„Kromě toho, s Bobbym se evakuovat nemůžu," pokračovala Joan. „Zbláznila bych se, kdyby mě poslali na venkov, ale ty tu žiješ. Ty si ho můžeš vzít."

Stella se dívala na synovce a ten na ni hleděl velkýma oříškovýma očima, pak sklopil hlavu.

„Nemůžu, Joan. Jsem kuchařka. Celý den jsem v jednom kole."

Vedla kuchyni v Highbury House sama bez pomoci, k tomu dvakrát týdně dobrovolničila u jednotky protiletecké prevence a každý večer trávila dlouhé hodiny nad malým stolkem ve svém pokoji, dřela na své celoroční práci v kurzu. Snažila se ze všech sil, aby se vypracovala.

Ale jak tak shlížela na hubeného chlapečka ve školním kabátku a kalhotách s kravatou, která na něm vypadala až komicky velká, zaplavil ji pocit provinění. Jak by mohla odmítnout vlastního synovce?

„Na jak dlouho?" zeptala se.